

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΙΩ. ΖΩΝΤΟΣ

Έτος Α'

Ζάκυνθος Σεπτέμβριος 1925

Τεύχος 7ον

Τιμάται Δραχ. 2,50

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Η αδιαφορία προς τὸ καλὸ» Α. Ι. Ζ. «Βρο-
χοῦλα» Διον. Ι. Τσακσιάνου. «Η πολιτικὴ Ἀ-
ρετιή» Δ. Δάση. «Η Ἐπιάνησος κατὰ τοὺς πα-
ρελθόντας αἰῶνας» Σπ. Δε-Βιάση. «Τραγοῦδι
βγαρμένο ἀπὸ τῆ Δήθη» Δημ. Σ. Πελεκάση. «Η
Φθισικὴ» Φιλίπ. Καιροφύλα. «Στὸ χαρὸ τῆς ἀ-
γάπης μου» Μελαγχολικοῦ. «Σημειώματα περὶ
Φωσκόλου» Δεων. Ζώη. «Φύλλα στὸν ἄνεμο»
Μ. Ἀνατολίτη. «Ο Βαλαωρίτης Φεμινιστής»
Μαριέττας Μινώτου-Γιαννοπούλου. «Τὰ συντί-
ματα τῆς χαρᾶς» Δ. Ι. Σαγριώση. «Η Δασότρι-
χος Μορμών» (ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Π. Π. κλπ.

Η Ω Σ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Έτος Ιον—Τεύχος 7ον

Ζάκυνθος Σεπτέμβριος 1925

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΑΛΟ

Δέν θά ἐπιχειρήσωμεν διά τῶν ὀλίγων σημερινῶν γραμμῶν μας νά νεκρολογήσωμεν τόν ἐκλιπόντα Ζακύνθιον ἰδεολόγον δημοσιογράφον, **Χ. Χιώτη**. Τοῦτο τὸ ἐπράξαμεν δι' ὀλίγων εἰς ἄλλο φύλλον, τὸ ὁποῖον ἔχωμεν τήν τιμὴν νά διευθύνωμεν. Οὔτε νά βιογραφίσωμεν τὸν ἄνδρα ἐδώ, θέλωμεν, ἀφίνωμεν γιὰ τὸ τελευταῖο τήν τιμὴν εἰς ἄλλον καὶ ἐλπίζομεν νά ἔχη συμβῆ τοῦτο ἕως ἔτου ἰδοῦν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος τὰ λίγα ἄτεχνα λόγια, ποῦ θά ποῦμε σήμερον γιὰ τὴν μεγάλη ἀδιαφορία τῆς κοινωνίας πρὸς τὸ καλὸ καὶ ὠραῖον. Ὁ ἐκδότης τῶν ἐν Ἀθήναις, πρὸ 20ετίας ἐκδομένων «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», τὰ ὁποῖα ἀφησαν ἐπαχθῆν... ἀπέθανεν. Ὁ πρὸ αὐτῶν ἐκδότης τοῦ καλοῦ Περιοδικοῦ «Κόρινα» καὶ μετ' αὐτὸ διευθυντὴς καὶ ἐκδότης τοῦ Ζακύνθιου «Νέου Πνεύματος»...ἀπέθανεν. Καὶ τέλος, ὁ ἰδρύσας πρὸ 14ᾶρων χρόνων τὸν πολιτικοκοινωνικὸν ἐβδομαδιαῖον «Φιλελεύθερον», τὸν ὁποῖον τόσο δεξιῶς διηύθυνε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του... ἀπέθανεν. Καὶ ἐρωτῶμεν. Ὑπῆρξε ὁ Χ. Χιώτης λάτρης τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ καλοῦ; Ἐκαλλιέργησε, ὅσον αἱ πνευματικαὶ του δυνάμεις τοῦ ἐπέτρεψαν, τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα; Ὡς δημοσιογράφος ὑπῆρξε πιστὸς εἰς τὴν ἰδεολογίαν του; Ἀδιάφορο ποῖα ἦτο; Ὡς διευθυντὴς πολιτικοκοινωνικῆς ἐφημερίδος ἐξυπηρέτησε πολλαπλῶς τὴν κοινωνίαν καὶ τοὺς ἐκάστοτε ἀρχηγοὺς τοῦ πολιτικοῦ κόμματος εἰς τὸ ὁποῖον ἀνῆκε καὶ εἰς χαλεποὺς μάλιστα καιροὺς ποῦ ἡ ζωὴ του ἐκινδύνευε; Κι' ἂν ὅλα αὐτὰ συνέβησαν—πράγμα ποῦ οὐδεὶς καλῆς πίστεως ἄνθρωπος δύναται νά τὰ ἀρνηθῆ—ποῖαι ἀπεδόθησαν εἰς τὸν ἐκλιπόντα λάτρην τῶν γραμμῶν καὶ ἰδεολόγον δημοσιογράφον τιμαί; Ποῖος ἐκ τῶν διανοουμένων τοῦ τόπου μας, ἐξ ἠθικῆς ὑποχρέωσης, ἐξεφώνησε τὸν ἀρμόζοντα εἰς τὸν Χιώτη ἐπικηδεῖον λόγον; Ποῖος συνάδελφος δημοσιογράφος τοῦ εἶπε τὸ τελευταῖο χαῖρε;

Ποῖος πολιτικὸς ἐξ ἐκείνων ποῦ τόσο πιστὰ καὶ ἄνευ οὐδενὸς συμφέροντος—ἀλλὰ διότι ἡ ἰδεολογία του τὸν εἶχε φέρει πλησίον τοῦ—ἐξυπηρέτησε δεκατέσσαρα συνεχῆ χρόνια μετὰ τὴν ἐφημερίδα του. ἐβρέθηκε νά πῃ δύο λόγια ἐξ ἑρᾶς ὑποχρέωσης καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν νεκρὸν;

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω οὐδὲν συνέβη. Ἄλλ' ἄς ἐλθομεν καὶ χαμηλότερον. Πόσος κάσμος ἀκολούθησε τὸν Χιώτη εἰς τὴν τελευταία τοῦ κατωκίρια; 15—20 ἄνθρωποι μόνον κι' αὐτοὶ οἱ περισσώτεροι ὄχι ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἐξ ὑποχρέωσης καὶ γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, γιὰ τὸ καλὸ παράδειγμα, ἔπρεπε νά τὸν ἀκολουθήσουν.

* * *

Ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ νά κάμωμεν ἀκόμη ὀλίγας ἐρωτήσεις. Ἐὰν ὄχι ὁ Χιώτης ἀπέθνησκε, ἀλλὰ κάποιος ἄλλος, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειπε περιουσίαν, πολυφέρνους θυγατέρας, σύζυγον ἑκατομμυριοῦχον κλπ. ποῖα θά ἦτο ἡ στάσις τῆς κοινωνίας μας ἀπέναντι τοῦ νεκροῦ; Ἀδιάφορον καὶ ἐὰν οὗτος, ὁ νεκρὸς, ἐν τῇ ζωῇ του εἶχε διαλύσει κάθε ἠθικὸν νόμον, εἶχε πωλήσει κάθε ἰδεολογίαν, εἶχε πατήρει ἐπὶ πτωμάτων γιὰ νά ἀποκτήσῃ δόξα καὶ πλοῦτη, εἶχε ἀτιμάσει παρθένας, εἶχε πειράξει κόσμον, εἶχε ἐκμεταλευθεῖ ἄλλων αἰσθημάτων καὶ ἑλπίων, χωρὶς αὐτὸς νά ἔχη καμμίαν ἰδεολογίαν, γιὰ νά ἀνέλθῃ εἰς τὰ μεγάλα λεγόμενα κοινωνικὰ στρώματα καὶ ὑπατά αξιώματα. Ἐὰν ρίψωμεν μίαν ματιὰ εἰς τὸ ἐγγὺς παρελθὸν θά εὔρωμεν τὴν ἀπάντησιν, ἡ ὁποία δὲν θά εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἐξῆς:

Μάλιστα, ἐὰν ὁ δεῦτερος ἀπέθανεν, ὅλη ἡ κοινωνία σύσσωμος θά παρακολουθοῦσεν τὴν κηδεαία του, ἀπειρίαν στεφάνων θά κατατίθεντο εἰς τὸν νεκρὸν του, διάφοροι ἐπιστήμονες καὶ διανοούμενοι θά ἐξενυχτοῦσαν γιὰ νά συντάξουν καὶ χτενίσουν καλλιτεχνικώτατα τοὺς ἐπικηδεῖους λόγους τῶν καὶ διάφοροι συγκινητικαὶ νεκρολογίαι θά ἐδίδον τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος.

...Κοιμήσου ἦσυχά ἀγαθὲ Χρ. Χιώτη καὶ συγχώρησον μας ποῦ σοῦ ταράξαμεν τὸν γλυκὸ τῆς αἰωνιότητος ὕπνον μετὰ τὰ λίγα ἄτεχνα λόγια μας. Ὁ πόνος μας ἔμως γιὰ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς

**Η ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ
ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑΣ ΑΙΩΝΑΣ**

**‘Η Ζάκυνθος κατά τον Σικροφάνην
τῷ 1794**

συνέχεια

‘Η Ζάκυνθος νέα πόλις, ώραία, ἐμπορικὴ, ἀρχι-
ματίζε λαμπρὸν ἀμφιθέατρον εἰς τοὺς πρόποδας
λόφου.

Τὸ κρασί τῆς με γύψον ἀκμή ἀναμινύεται,
ὡς κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Παισανία. Ἴσως ἢ γε-
ώδης ὄψις τῆς χρυαῆς τῶν Ζακυνθίων προέρχεται
ἐκ ταύτης τῆς μίξεως. Ὅπως δὴποτε, πιστεύω
ὅτι ἡ ἐπιχρατούσα γενικὴ ἀμάθεια προέρχεται ἐκ
τῆς παιστήτος τοῦ οἴνου, ἢ τουλάχιστον ἀπὸ τὰ
σεληνιακὰ νερά. (1) Ὁ γύψος εἶναι δηλητήριον
διὰ τὸν στόμαχον. Μία συνήθης κακὴ πέψις πα-
ραγεῖ ἐμπράξεις. Οἱ ἐλαττωματικοὶ χυμοὶ ἀμβλύ-
νοῦσι τὸν νοῦν καὶ τοῦ ἐμποδίζουσι τὴν ἐνέργειαν.
‘Η Κυβέρνησις ἐπρεπε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸ τὸ πο-
τὸν καὶ νὰ ζητήσῃ εἰς τὴν νῆσον πηγὰς ὑγιεινῆς.
‘Αλλ’ ἡ Κυβέρνησις ὀλίγον φροντίζει διὰ νὰ φω-
τισθῇ ὁ λαός. Νὰ φορολογεῖται μόνον φροντίζει.
Πρὸς ταῖς ἀλλὰς ἀτυχαίαις ἡ νῆσος ἔχει πολλὰ
στρώματα γύψου, σχεδὸν εἰς ὅλας τὰς πηγὰς
ὑπάρχει.

Ἐγνώρισα εἰς τὴν Ζάκυνθον τέσσαρας ἀνθρώ-
πους, οἱ ὅποιοι ἐξαιροῦνται ἀπὸ τὸν κανόνα, τὸν
κόμητα Δε-Σύλλαν, τὸν κόμητα Κομοῦτον, τὸν
ιατρὸν Ροῦδην καὶ τὸν Σαμουήλ Στράνην, οἱ ὅ-
ποιοι ἀξεπαιδεύθησαν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Οἱ ξένοι
οἴτινες μεταβαίνουσιν εἰς τὴν Ζάκυνθον θὰ εὐχα-
ριστηθῶσι ἂν τοὺς γνωρίσωσιν. Εἶναι φαινόμενον
δι’ αὐτὴν τὴν χώραν, ἴσως θὰ εἶναι καὶ δι’ ἄλλοι.
Ὁ Στράνης, μεταξὺ τῶν ἀξιολόγων ἰδιοτήτων,
ἔχει καὶ ἐκεῖνῃ τῆς βαθείας γνώσεως τοῦ ἐμπο-
ρίου. Κατέχει ἀξιοσημεῖον περιουσίαν, ἣν ἀπέ-
κτησε διὰ τῆς βιομηχανίας του, κατέχει δὲ καὶ
ἐξαιρετικὴν καρδίαν. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτοῦ, θὰ χά-
σητε πᾶσαν ἐλπίδα διὰ νὰ εὕρητε ἄλλους. Ἐν
γένει δὲν εὐχαριστῆται τις ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν τῶν

(1) Ἄλλοτε ἐκαλεῖτο Selénite τὸ θεϊκὸν ἀσβε-
στιον, ποῦ εὕρεσκειται καὶ ὡς ὑδρομιγῆς γύψος.
Καλοῦνται eaux seléniteuses τῶν φρεσῶν ἐκεῖ-
νων τὰ νερά, ποῦ οὔτε τὸ ζακυνθὶν διαλύουσιν,
οὔτε τὰ σπέρια βράζουσιν καὶ εἶναι ἐπιβλαβῆ εἰς
τὸν ἄνθρωπον. Τότε ἐν Ζακύνθῳ ἔπινον ἀπὸ τὰ
πηγάδια νερά, εἰδὸτι ἐκεῖνα τοῦ Κρουνεροῦ, δὲν
ἦσαν εὐκόλα νὰ τὰ προμηθευθοῦν ὅλοι ἢ τουλά-
χιστον ἀπὸ τὰ σεληνιακὰ ὕδατα.

Ζακυνθίων καὶ λυπεῖται διὰ τὴν ἀμύλιαν τῆς
ἀνοσίας αὐτῶν. Θὰ ἦτο ἐπιθυμητὸν ἀντὶ νὰ δει-
ξοῖν εἰς τοὺς ταξειδιώτας καλλιτέχνας, μέγα-
ρα, ἀνδραφοντας καὶ εἰκόνας, νὰ ἐπαρουσιάσῃν ἀν-
θρώπους πεπαιδευμένους καὶ με ἀξίαν. Οἱ ταξει-
διῶται δὲν θὰ ἔχονον κερὸν καὶ τὸ ταξειδί των
ὠφελιμώτερον θὰ ἦτο.

(ἀκολουθεῖ)

Σπ. Δε-Βιάζης

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΒΓΑΡΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΛΗΘΗ

Μεσ’ ἀφ’ τὰ νέφη τῆς νοτιάς στή νοσταλγίας τῆς
ῶρες
τὰ διάπλαττα τὰ σχήματα ποῦ σὰν ἄνδρες κόρες
φαίνονται, σὰν ν’ ἀφίνουε στὸ γαλανὸ καθρέφτη
κρυστάλινο τὸ δάκρυ τους λαχταριστὸ νὰ πέφτῃ
στὴν ἱερὴ ἀντανάκλασι, παλιοῦ ἔρωτα θλιμένου
ποῦ δὲν ξεχνᾷ ἢ ἀνάμνησις καίμου ξενητεμένου
στῆς λύπης κείνου τὸ γιὰ τὰ σὲ ἄγνωστα ἐκείνη
μέρη
τὴν ἀμμουδιὰ ραντίζοντας με τὸ αἰώνιο δάκρυ
οἱ ἀρωστημένες μου ψυχές, νηάδες στολισμένες
με ὀλόπικρα χαμόγελα, γι’ ἄλλο παραδομένες
π’ οἱ λογισμοὶ στὴς μουσικῆς στιγμὲς ξεναγουρίζουν
σὰ φάσματα, σὰν ὄνειρα μαρφέ, ποῦ δὲ γνωρίζουν
ποῦ ἀθόριτες καὶ ἀγνώριστες φαίνονται ξανά πάλι
οἱ θεῖες μαρφέ στὴ συγνεφίς καὶ στὴν ἀνεμοζάλη
Ἀθήναι Φλεβάρης 1915

ΔΗΜ. Σ. ΠΕΛΕΚΑΣΗΣ

Η ΦΘΙΣΙΚΗ

‘Ο Βοριάς ποῦ με τόση λύσσα μούγκριζε
ὡς τώρα, ἔπαψε τὸ ἀγριο φύσημά του, καὶ
τὸ χιόνι με μεγάλες νυφάδες σὰ φύλλα ἀπό-
λευκὰ τριαντάφυλλα, πέφτει πυκνὸ πυκνὸ
καὶ σκεπάζει τὴ γῆ με πένθιμο νεκρικὸ σεν-
τόνι. . . . .
‘Ἐνα παγωμένο κρῦο θυθίζει τὰ πάντα σὲ
μιὰ ἀτέλειωτη νάρκη. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τῆς χει-
μωνιάτικες ἐκείνης νύχτες ποῦ φέρονον πάν-
τα μιὰ βαθειὰ μελαγχολία στὴ ψυχῇ.
‘Ὅλοι κοιμοῦνται καὶ μόνον οἱ δυστυχισμέ-
νοι μένον ἄγρυπνοι. Στὴν ἄκρη ἑνὸς μεγά-
λου κεντρικοῦ δρόμου, βρισκεται ἕνα τρίπατο
καλοφτιαγμένο σπίτι.
Μέσα σ’ ἕνα δωμάτιο στὸ δευτέρου πάτω-
μα, ἕνα φῶς ἠλεκτρικὸ σκορπάει πένθιμα τῆς
θολῆς ἀκτίνες του.
Πόσοι φτωχοὶ διαβάτες δὲν ἐκύντιξαν με

‘Ο Ἀπόστολος Παῦλος διδάσκων εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον
(Σύνθεσις Δημ. Σ. Πελεκάση)

ζηλιάρικο βλέμμα τὸ ἀρχοντικὸ αὐτὸ σπίτι!..
Καὶ ὅμως ἂν ἠμποροῦσαν γιὰ μιὰ στιγ-
μὴ νὰ ἐβλεπαν τι ἐγίνετο στὸ φωτισμένο
ἐκεῖνο δωμάτιο, ὦ τότε... Τότε ἀσφαλῶς θὰ
ἀφίταν νὰ κυλίσουν ἀπὸ τὰ μάτια τους δύο
δάκρυα οἴκτου, γιὰ ἐκεῖνον ποῦ προηγουμέ-
νως ἐξήλευν...
Τι ἰδιότροπη ἀλήθεια ποῦ εἶναι ἡ ζωή!
Μέσα στὸ κλειστὸ σαλόνι μιὰ γλυκειὰ ἀρ-
μονία ἀκούγεται.
Τὸ πιάνο στενάζει ζωντανεύοντας κάτω
ἀπὸ τὰ ὀλόλευκα χέρια τῆς Ἰκας. Εἶναι μιὰ
νέα ὡς εἴκοσι ὀχτὼ χρόνων ποῦ ἡ ὡμορφιά
τῆς εἶναι καὶ τὸ ἐκπληρωμὸν. Μεγάλα μαύ-
ρα μάτια πολὺ ἐκφραστικὰ, μαλλιά ξανθὰ,
σῶμα πλαστικὸν καὶ στὸ βλέμμα τῆς φαίνε-
ται γραμμὴν μιὰ βαθειὰ μελαγχολία.
Εἶναι στὰ κάτωσπρα ντυμένη σὰν νὰ ἦτο
φάντασμα, καὶ παίζει πάντα παίζει... Χλω-
μὴ, χλωμὴ ὅπως εἶναι, φέρνει ἀδελὰ στὸ τοῦ

ἐκείνου ποῦ τὴν βλεπει, τὴ φοικτὴ καὶ πα-
γωμένη ἰδέα τοῦ θανάτου. Τὸ ξέρει πῶς γρή-
γορα πεθαίνει μὰ δὲν μιλεῖ, ἀλλὰ παίζει...
Καὶ ὅταν ὁ φοικτὸς ὁ βήχας τὴν βασανί-
ζει, βγάξει ἕνα στεναγμὸ ποῦ φέρνει ἀνατρι-
χίλα καὶ τὸ μυρωμένο λευκὸ μαντηλάκι τῆς
φεύγει ματωμένο ἀπὸ τὸ ὠραῖο στέμμα τῆς.
Τὰ ξωτικά τὰ μάτια τῆς, χύνουν χαϊδεμέ-
νους πόθους καὶ ἕνα μαργαριταρένιο δάκρυ
καλὰ ἀργὰ ἀργὰ σὲ ὄχρὸ μαγουλό τῆς.
Στὸ λυπημένο βλέμμα τῆς, στὸ ἄσπρο ροῦ-
χο τῆς, στὴ μεταξένια κόμη τῆς, μέσα βα-
θειὰ στὴς νότες τῆς, διαβάξει κανεὶς καθαρὰ
τὴν ἀγωνία καὶ τὸ σπαραγμὸ τῆς ψυχῆς τῆς.
‘Ἡ μουσικὴ εἶναι τοῦ Μπετόβεν ἀλλ’ ὅτι
πλάθει ὁ μουσικὸς τ’ ἀγκαλιάζει ὅλος ὁ πό-
σμος. Τὸ κάνει δική του σάρκα καὶ αἷμα. Καὶ
τώρα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη λέξι, ἡ μου-
σικὴ λέει ὅτι ἡ καρδιά τῆς ἀκούει.
Ψάλλουν ἢ γλυκιῆς ἢ νότες τὸ ἀπόκρυπο

έρειπιο του ὄμορφου κορμιού της, ποῦ ἡ ἀρρώστεια κρυφοτρῶε. Πάλλουν τῇ γλυκεῖα τῇ νεότητι της ποῦ τρέμει μὴ πεθάνει, πάλ- λουν πῶς εἶναι ὄμορφη καὶ φεύγοντας ἀ- φίνει στὸ κόσμο τὴν ἀγάπη. . .

Ἄφρονος ὁ λόγος τὴ κρᾶζει στὴ ζωὴ ὅλα τῆς λένε: ζῆσε μὰ ἕμως δὲν μπορεῖ. . .

Ἄφρονος σηκώνεται καὶ μὲ κλονισμένο βῆμα προχωρεῖ πρὸς τὸ μεγάλο κρυστάλλινον καθρέφτη ποῦ εἶναι τοποθετημένος στὸ βᾶθος τοῦ δωματίου. Βλέπει τὸ πρόσωπό της, καὶ μ' ἕνα χαμόγελο γεμάτο ἀπὸ ἀπελπισία καὶ πόνο, ψιθυρίζει: «Τὴ χλωμὴ. . . Τὴ χλωμὴ. . . Τὴ χλωμὴ. . .»

Σηκώνει τὰ λευκὰ χεράκιά της καὶ τὰ τυλί- ζει μ' ἀπελπισία στὸ λαιμό της, τὰ γόνατά της τρέμουνε κι' ἐξαντλημένη κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀφίνοντας τὸ κουρασμένο κεφάλι της νὰ γύρη ἥσυχα στὸ ἀριστερὸ της χέρι. Ἐνῶ ἕνα μεγάλο δάκρυ σὰν ὄμορφο διαμάντι τρέμει στὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ της ἑτοιμο νὰ κυλίσει στὸ ὠχρὸ μάγουλό της. . .

Ἀπέξω ὁ βορῆς ἐξακολουθεῖ τ' ἀνατρι- χαιτικὸ σφύριγμά του ἡ πόλις μοιάζει μ' ἕνα ἀπέραντο νεροταφεῖο ὅπου ὑψώνονται τὰ σπήτια χιονισμένα σὰ μνημεῖα ἀπὸ κατὰλευ- κα μάρμαρα. Τῇ φρικτῇ αὐτῇ σιωπῇ ταρά- ζουν κάπου κάπου τ' ἀλυχίσματα καὶ τὰ οὐρλιάσματα μερικῶν σκυλιῶν τοῦ δρόμου ἢ δὲ βρόντος κανενὸς γέρικου κυπαρισιοῦ ποῦ, βαρυφορτωμένο ἀπὸ τὸ χιόνι γκρεμίζεται.

Ἡ νέα σηκώνει σιγὰ σιγὰ τὸ λευκὸ χεράκι της καὶ μὲ τὸ δάχτυλό της χαράσσει στὸ πα- χνισμένο τζάμι τοῦ παραθυριοῦ, ἕνα ὄνομα. Εἶναι τ' ὄνομα ἐκεينوῦ ποῦ ἀγάπησε στὸ κό- σμο περισσότερο. Μὰ ὁμως καὶ αὐτὸς ἀκόμη τὴν ἐγκατέλιπε, φεύγοντας τὴ φοβερὴ ἀρρώ- στειὰ της. . .

Τὰ δάκρυα ἐμαρμάρωσαν πλέον τὰ μάτια της, ὅπως καὶ οἱ σταλάγρες τῶν κεραιμυδιῶν.

Διπλώθηκε ὅσο μποροῦσε καλλίτερα στὴ λευκὴ σάρκα της, ἔβγαλε ἕναν ἀνατριχιαστικὸ στεναγμό, καὶ ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ τρέ- μονια χεῖλι της: «Ἀχ τί παγωνιά. . . Θεέ μου! . . .» Τὸ πρόσωπό της πῆρε μιὰ ὄψη πολὺ θλιβερῇ. Ἐνας βήχας ξηρὸς καὶ βραχνὸς ἀντήχησε μέσα στὸ δωμάτιο, καὶ τὸ στήθος τῆς δυστυχημένης νέας ἀνεβοκατέ- βαινε μὲ κόπο. Ὁ βήχας γινότονα ὀλοένα δυνατώτερος καὶ πνιγηρότερος τὸ στήθος ἀ- θμαινε διαρκῶς, καὶ τέλος ξέσπασε σὲ μιὰ ἀ- κατάσχετη αἰμόπτυση. . .

Τὸ λευκὸ μαντηλάκι της εἶχε γίνει κατα- κόκκινον ἀπὸ τὸ αἷμα. Ἐστήριξε τὸ ὄμορφο κεφάλι της στὴ κορνίζα τοῦ πιάνου καὶ ἀ- φησε τὸ αἷμα νὰ τρέχῃ ἐλεύθερα στὸ πά- τωμα. . .

Ἄφρονος ὁ λόγος τὴ κρᾶζει στὴ ζωὴ ὅλα τῆς λένε: ζῆσε μὰ ἕμως δὲν μπορεῖ. . .

Ἄφρονος σηκώνεται καὶ μὲ κλονισμένο βῆμα προχωρεῖ πρὸς τὸ μεγάλο κρυστάλλινον καθρέφτη ποῦ εἶναι τοποθετημένος στὸ βᾶθος τοῦ δωματίου. Βλέπει τὸ πρόσωπό της, καὶ μ' ἕνα χαμόγελο γεμάτο ἀπὸ ἀπελπισία καὶ πόνο, ψιθυρίζει: «Τὴ χλωμὴ. . . Τὴ χλωμὴ. . . Τὴ χλωμὴ. . .»

Σηκώνει τὰ λευκὰ χεράκιά της καὶ τὰ τυλί- ζει μ' ἀπελπισία στὸ λαιμό της, τὰ γόνατά της τρέμουνε κι' ἐξαντλημένη κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀφίνοντας τὸ κουρασμένο κεφάλι της νὰ γύρη ἥσυχα στὸ ἀριστερὸ της χέρι. Ἐνῶ ἕνα μεγάλο δάκρυ σὰν ὄμορφο διαμάντι τρέμει στὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ της ἑτοιμο νὰ κυλίσει στὸ ὠχρὸ μάγουλό της. . .

Ἀπέξω ὁ βορῆς ἐξακολουθεῖ τ' ἀνατρι- χαιτικὸ σφύριγμά του ἡ πόλις μοιάζει μ' ἕνα ἀπέραντο νεροταφεῖο ὅπου ὑψώνονται τὰ σπήτια χιονισμένα σὰ μνημεῖα ἀπὸ κατὰλευ- κα μάρμαρα. Τῇ φρικτῇ αὐτῇ σιωπῇ ταρά- ζουν κάπου κάπου τ' ἀλυχίσματα καὶ τὰ οὐρλιάσματα μερικῶν σκυλιῶν τοῦ δρόμου ἢ δὲ βρόντος κανενὸς γέρικου κυπαρισιοῦ ποῦ, βαρυφορτωμένο ἀπὸ τὸ χιόνι γκρεμίζεται.

Ἡ νέα σηκώνει σιγὰ σιγὰ τὸ λευκὸ χεράκι της καὶ μὲ τὸ δάχτυλό της χαράσσει στὸ πα- χνισμένο τζάμι τοῦ παραθυριοῦ, ἕνα ὄνομα. Εἶναι τ' ὄνομα ἐκεينوῦ ποῦ ἀγάπησε στὸ κό- σμο περισσότερο. Μὰ ὁμως καὶ αὐτὸς ἀκόμη τὴν ἐγκατέλιπε, φεύγοντας τὴ φοβερὴ ἀρρώ- στειὰ της. . .

Τὰ δάκρυα ἐμαρμάρωσαν πλέον τὰ μάτια της, ὅπως καὶ οἱ σταλάγρες τῶν κεραιμυδιῶν.

Διπλώθηκε ὅσο μποροῦσε καλλίτερα στὴ λευκὴ σάρκα της, ἔβγαλε ἕναν ἀνατριχιαστικὸ στεναγμό, καὶ ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ τρέ- μονια χεῖλι της: «Ἀχ τί παγωνιά. . . Θεέ μου! . . .» Τὸ πρόσωπό της πῆρε μιὰ ὄψη πολὺ θλιβερῇ. Ἐνας βήχας ξηρὸς καὶ βραχνὸς ἀντήχησε μέσα στὸ δωμάτιο, καὶ τὸ στήθος τῆς δυστυχημένης νέας ἀνεβοκατέ- βαινε μὲ κόπο. Ὁ βήχας γινότονα ὀλοένα δυνατώτερος καὶ πνιγηρότερος τὸ στήθος ἀ- θμαινε διαρκῶς, καὶ τέλος ξέσπασε σὲ μιὰ ἀ- κατάσχετη αἰμόπτυση. . .

ΣΤΟ ΧΑΜΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΜΟΥ

Ἄφρονος ὁ λόγος τὴ κρᾶζει στὴ ζωὴ ὅλα τῆς λένε: ζῆσε μὰ ἕμως δὲν μπορεῖ. . .

Ἄφρονος σηκώνεται καὶ μὲ κλονισμένο βῆμα προχωρεῖ πρὸς τὸ μεγάλο κρυστάλλινον καθρέφτη ποῦ εἶναι τοποθετημένος στὸ βᾶθος τοῦ δωματίου. Βλέπει τὸ πρόσωπό της, καὶ μ' ἕνα χαμόγελο γεμάτο ἀπὸ ἀπελπισία καὶ πόνο, ψιθυρίζει: «Τὴ χλωμὴ. . . Τὴ χλωμὴ. . . Τὴ χλωμὴ. . .»

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

Συνέχεια

Ἄφρονος ὁ λόγος τὴ κρᾶζει στὴ ζωὴ ὅλα τῆς λένε: ζῆσε μὰ ἕμως δὲν μπορεῖ. . .

Ἄφρονος ὁ λόγος τὴ κρᾶζει στὴ ζωὴ ὅλα τῆς λένε: ζῆσε μὰ ἕμως δὲν μπορεῖ. . .

Ἄφρονος ὁ λόγος τὴ κρᾶζει στὴ ζωὴ ὅλα τῆς λένε: ζῆσε μὰ ἕμως δὲν μπορεῖ. . .

Πάργας είχε αποφασισθή και υπό της Άγγλίας, μη στερούσης έως τότε εις την παραβίασιν της εν Παρισίους συνθήκης, δι' ης αι' Ιόνιοι νήσοι και τα εξαρτήματα αυτών είχαν τεθή υπό την προστασίαν της, οί δε Πάργιοι έπεμψαν άγνωστώποισ εις Λουδίνον όπως διαμαρτυραθώσιν, ο Φώσκολος λαβών παρ' αυτών τα σχετικα έγγραφα συνένταξε γαλλιστί κτενες υπόμνημα, δι' ου ύπερηφάνετο τών πολιτικών δικαιωμάτων των Παργίων, το όποιον εξέδωκεν άγγλιστί, άλλ' απειληθείς, ως λέγεται, υπό της Άγγλίας, δι' ου τον παρέδιδεν εις την Αυστριαν, δέν εκκυκλοφόρησεν αυτό. Το έργο του έδημοσιεύθη βραδύτερον Ιταλιστί, ως επίσης άνωνύμως και υπό του Μουστοξίδου.

Αλλά και πάλιν, τή προτροπή του Καποδιστρια, λειτουργού τής Ρωσίας, υποβαλόντος ένστάσεις προς το Βρετανικόν Υπουργείον περί παραβίασεως των όρων της συνθήκης περί Ιονίου αυτονομίας, δι' ου Μαιτλανδέιου Συντάγματος του 1817, ο Φώσκολος και παρ' ανεπισήμως ενεργών, ύπεραμυνόμενος των ιερών της πατρίδος του δικαιωμάτων και άλληλογραφών προς τους Ιένιους, συνήθροισεν έγγραφα και ένστάσεις αυτών κατά των παραβιάσεων τούτων, σκοπών να προσαγάγη ταυτα εις την Άγγλικήν Κυβέρνησιν προς ένίσχυσιν των ένστάσεών του, παρ' τα, τή είσηγήσει του άρμοστού Μαιτλανδ άπειλάς του ύπουργού Βαρθολομ, δι' αν μη έπαυε τας ενεργείας του εκείνας, θα τον απήλαυνε του Βρετανικου εδάφους.

(άκολουθεί)

Λεωνίδας X. Ζώης

ΦΥΛΛΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Σε καρτερώ μικρό μου
 μ' όλάνοιχι' άγκαλιά.
 Πέταξ' εδω χρυσό μου
 σ' τή πρώτη σου φωλιά.

Στην αυρα του Ζεφύρου
 να ζουμε με χαρά

Στα μάγα του Όνειρου
 κι' όνειρωτα φτερά.

Χρυσό βωμό θα στήσω
 βαθειά μεσ' την καρδιά
 Τραγουδία θα τονίσω
 για σενα μαγικά.

Μαζυ πάντα θα ζουμε
 σ' απόμωρη γωνιά
 Τη νεότη θα γλεντούμε
 μ' όλόγλυκα φιλιά.

Μίμης Ανατολίτης

Ο ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ ΦΕΜΙΝΙΣΤΗΣ

Συνέχεια και τέλος

Θέλει να ζήση άκόμη βασανισμένη
 για να εξιλεωθή για το σφάλμα της.
 Τόν τύραννο τον άψηφά. Του το λέει
 κατάμουτρα:

«Απόψε δέν σε σκιάζουμαι!»

Ένα χαμόγελο πού φάτιζε το πρόσωπο
 της Παναγίας της έδινε θάρρος
 να περιφρονή τον έχθρό.

Ένα μαχαίρι πού ο Άλης έχει στη
 ζώνη του της παρέχει το μέσον να κά-
 νη ότι σκέφτεται. Με μι' αλήγορη κι-
 νηση τ' άρπάζει και του τρυπά το λαιμό.

Το αίμα τρέχει, βρέχει το λαιμό του
 τυράννου, και κάνει την καρδιά του να
 παρώνη από φόβο, «Ο Βαλαωρίτης μας
 παρουσιάζει στη σκηνή» αυτή τή Φρο-
 σύνη ύπέροχη γυναίκα, πού μπροστά
 στην περήφανη στάση της δέν τολμούν
 να την πιάσουν οι στρατιώτες του Άλη
 έστω κι' αν ο τύραννος τους προτρέ-
 πει, τους διατάζει άκατάπανστα να το
 κάμουν ζητώντας τους ενδίκηση. Δειλι-
 άζουν. Και αυτός ο Ταχέρ δέν έχει το
 θάρρος να την πλησιάση.

Και βλέπουμε τή Φροσύνη άτάραχη,
 ήρεμη να παραδίδεται μόνη της στους
 έχθρούς της.

Και εξακολουθεί να μένη καταπλη-

κτικά ψύχραιμη σ' όλα όσα μεταχειρι-
 ζονται για να την μεταπείσουν στην
 απόφασή της.

Μένει άδάκρυτη στα συγκινητικά λό-
 για του Ταχέρ σαν της άπαριθμεί τις
 τόσες όμορφές της πού θα τις φάνε
 της λίμνης τα νερά.

Από τα μάτια της δέν στάζει ούτ'
 ένα δάκρυ πιά, ενώ για χάρι της βλέ-
 πει τόσες συντρόφισσές της πού μαζί
 της θα πνιγούν, αφού μ' ένα γλυκό της
 λόγο, μ' ένα της χαμογέλιο, θα σώξουν-
 ταν όλες, και τ' άλλο πρωί αυτή ή ίδια
 θα ήταν βασίλισσα, και ο Ταχέρ πού
 όλοένα θα γίνονταν δήμιός της θα
 ήτο δοϋλος της.

«Η Φροσύνη παρ' όλ' αυτά εξακολου-
 θεί άτάραχη να δώση τις στερνές της
 όδηγίες στην πιστή της παραμάνα Χρυσή,
 της συσταίνη να προσέχη στ' αγα-
 πημένο της πουλάκι πού από τή λίμνη
 «θα του στείλη το στερνό της το φιλί».

Με τρομαχτικές έκφράσεις πού δύ-
 σκολα θα άμενε κανείς άσυνκίνητος σ'
 αυτές, ο Ταχέρ δέν παύει να της μιλεί.
 Και την περιγράφει με μι' αν είκόνα
 φρίκης τα παιδιά της πού θα πλανιούν
 ται έρημα, φτωχά, όρφανά να ψάχνουν
 να βρούν καμιά πεταλίδα στους βρά-
 χους, να μαλώνουν ποιδ να την πρωτο-
 πάρη, να δέρονονται, να βλαστημούν
 και να φωνάζουν δυνατά «μ' άπελι-
 σμένο στόμα»:

«Αφορεσμένη μάνα μας κατάδικη Φρο-
 σύνη
 «πού δέν βαστάς τα κύματα να μη μās
 πολεμάνε
 «ναΰρουμε να χορτάσουμε την πείνα
 πού μās τρώγει.»

Κάτι παρόμοιο, και ίσως λιγώτερο
 τραγικό μās θυμάει ή Ρωμαϊκή ιστορία
 με το παράδειγμα του Ρήγουλα πού
 προτίμησε να εγκαταλείψη τα παιδιά
 του δίχως καν να τ' άποχαιρετήση και
 να υποφέρει τα φρικτότερα βασανιστή-
 ρια για χάρι της πατρίδας του.

Έδώ ο Βαλαωρίτης μās δείχνει με
 τή Φροσύνη ένα τύπον ήρωϊσμού άξιο-

ζήλευτο και από τους πιό ήρωες άνδρες,
 Ποιά μεγαλύτερη εξιλεωθή μπορούσε
 να βρη για το πρώτο της σφάλμα;

Πιό κάτω βρισκόμαστε σε άσύγκρι-
 τα σπαραχτικώτερη μα και σ' εξαιρετι-
 κά ήρωϊκή σκηνή.

Βλέπουμε τον Άλη να παραφυλλάγη
 «κει κοντά στη λίμνη πού ή Φροσύνη
 περνά. Εϊν' εκεί μαζί με τα δυο τα
 παιδιά της, πού τα ξεγελά πώς οι συν-
 τρόφισσες της μάνας τους είναι νεοάι-
 δες πού την πάνε να την πνίξουν μα
 πού στη φωνή τους ίσως θα συγκινη-
 θούν, και τα βάζει να φωνάζουν τις νε-
 οάιδες να τις παρακαλούν ν' αφήσουν
 τη μάνα τους να γλυτώση.

Και κείνη πιά στη φωνή τους δέν
 βαστά. Το μητρικό φίλτρο γιγαντώνε-
 ται μέσα της:

«Σπαθι, μαχαίρι φτερωτό έπέταξ' ή
 φωνή τους
 «κι' έπλήγωσε μεσ' την καρδιά τη δύ-
 στυχη τη Φρόσω
 «έγνώρισε τα σπλάγχνα της κι' έμεινε
 παγωμένη.»

Πέθανε μα δέν υποτάχτηκε στον τύ-
 ραννο, σ' ότι κι' αν μεταχειρίστηκε.

Δέν δάκρυσε ούτε μι' φορά! Δέν άνα-
 σ έναξε διόλου. Ούτε λίγο νερο δέν θέ-
 λησε να πιη να δροσιοστή από την κου-
 ραση.

Στην προσφορά του Ταχέρ, άπαντά-
 ει γαλήνια, εύγενικά:

«Όχι Ταχέρ σ' εύχαριστώ. Είναι νερό
 στη λίμνη
 «κι' ετάχτηκα στη δέσποινα μ' αυτό να
 ξεδυμάσω.»

Και ο Ταχέρ νοιώθει όλη την ταπει-
 νωση πού του δίνει αυτή ή γυναίκα.
 «Ας βυθιζότανε καλύτερα μαζί της στην
 άβυσσο βαθειά:

«Να μη το μάθη ο κόσμος
 «πως μι' γυναίκα άδύνατη και μισο-
 πεθαμένη
 «ένίκησε τα δυο θεριά κι' επάτησε τον
 "Αδη.»

....Κι' έτσι ή φράσις πού τόσο φοβό-
 τανε ο τύραννος πώς θα μαστιγώνη ά-

— Ἴδοὺ εἶπεν ὁ ἰατρὸς μία ἱστορία μορμόνας εὐθυμοτάτη. Ἡ ἰδική μου θὰ εἶναι ἰσῶς ὀλιγώτερον. — Θάσῃς ἀκροασθῶμεν εἶπεν ἡ μήτηρ μου.

Ἡ δεισιδαιμονία εἶναι ὡς τὸ παιδίον ὅπερ φοβεῖται τὴν νύκτα. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου διαλύει ἄλλα τὰ ὑποτιθέμενα φαντάσματα καὶ τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης διαλύει ἄλλας τὰς δεισεδαιμονίας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Π. Π.

Γραμματοκιβώτιον

Δα Ἀθηνᾶ Ἀρ. Ἰούλιου διδασκαλίσσα Μαχαιροδόου. Ἐλήφθη ἐν δοξαρίαι 240 ἀντίτιμον συνδρομῶν μαθημάτων β' ἑξαμηνίας, σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμότερα. — κ. Γ. Βουτόν Καράβαρη Κατωστάρι. Ἐξάμηνος κ. Ἀνδρόφου Σκιαδοπούλου ἐλήφθη, ἀπόδειξις σᾶς ἐστάλη εὐχαριστοῦμεν. — κ. Δημ. Θεριανόν Κούκеси. Μᾶς ἐπεστράφη τὸ βον τεῦχος, ἀφοῦ ἔχετε πληρώσει ἑξαμηνίαν γιατί; Σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ τὸ κρατήσετε διότι δὲν θέλουμε νὰ σᾶς χρεωστοῦμεν καὶ σᾶς διαγραφόμεν. Ἡ ὀνσμενῆς κρίσις μας δι' ἕνα ἔργο σας, τὸ ὁποῖον ὁμῶς ἐδημοσιεύσαμεν, δὲν ἔπρεπε νὰ σᾶς κάμη τόση κακὴ ἐντύπωσι. Δὲν πρέπει, φρονοῦμεν, νὰ νομίζετε κανεὶς κακὸς ὅταν λείπει τὴν ἀλήθεια καὶ συμβουλεύει συνάμα. — κ. Ἰω. Θεδώσην Κοντόν διδάσκ. Βολίμες Μέσαις. Ἐτησίᾳ ἐλήφθη. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμότερα, καὶ σᾶς ἐπίσης κ. Ἰω. Στουφῆ διὰ τὴν ἑξαμηνίαν. — κ. Διον. Σπίνον ἰατρόν. Βολίμες Μέσαις. Ἡ πρώτη ἑξάμηνος ἐλήφθη, σᾶς εὐχαριστοῦμεν, σᾶς ἐγράψαμεν καὶ ταχ)κῶς. — κ. Α. Κ. Ἐένον. Ἀθήνας. Πολὺν μεγάλο τὸ ποιήμα σας, περιμένονμεν κανένα ἀπὸ τὰ συνηθεισμένα ὄραϊα, γιὰ τὸ προσεχές. — κ. Ἰω. Μπαγδατόπουλον Οἰκ. Ἐφορον Κιάτιον. Ἐξάμηνος ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Γαλάνη. Καβάλα. Πρὸ τῆς λήψεως τῆς ἐπιστολῆς εἶχαμεν προτείνῃ τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τῆς «Ἡοῦς» εἰς ἄλλον, ἐὰν δὲ δεχθῆ εὐχαρίστως. Τὰ ποιήματά σας ὄχι πολὺ καλά. — Μ. Μ. Μάρ. Μάρ., Ἐνα συνδρομητὴν κλπ. Ἐπαῦθα. Σᾶς γνωρίσαμεν δις -- -- -- (ἐὰν δὲν μᾶς ἐννοεῖτε συμβουλευθεῖτε ἀλφάβητο Μόρς). Περιμένονμεν νὰ τὸ πῆτε καὶ μόνη σας γιὰ νὰ δημοσιεύσομεν τὸ ἔργο σας. — κ.

Χαρ. Παρθένη Ἰουλίον. Πειραιᾶ. Παρὰ τοῦ Ζωγράφου Ἰουλίον. Ρουσσέα, μᾶς ἐνεχειρίσθη ἡ ἐπιστολή σας. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Κούνην δημοδιδάσκαλον Βανάτον. Παρὰ τοῦ ἰδίου ἐλάβομεν καὶ τὴ δική σας ἑξαμηνίαν. Θερμῶς εὐχαριστοῦμεν.

Ἐκδόσεις

Ἐλάβομεν τὰ κάτωθι Περιοδικὰ καὶ Ἐφημερίδας.

«Ἀγροτικὸς Ταχυδρόμος» Εἰκονογραφημένος, τὸ τεῦχος τῶν μηνῶν Ἰουλίον — Ἀυγούστου.

«Κυκλαδικὸν Βῆμα» με ὕλη πλουσία.

«Ἐλπίς» τῆς Κερκύρας Ἐφ. Πολιτικῆ

«Υγεία» 12ον τεῦχος 15ης Σ)βρίου εἰκονογραφημένον με ὕλη πλουσία καὶ εἰς ἄκρον ἐνδιαφέρονσαν.

«Μαθητικὴ Ἐνωσις» τεῦχος Σ)βρίου ὄραϊο Μαθητικὸ Περιοδικόν.

«Τηλεγραφικὴ Ἐπιθεώρησις» Σύρον τῶν μηνῶν Ἰουλίον Ἀυγούστου.

«Ἐλλή» Ἀγροστολίον Ἐφ. ἐβδομαδιαία πολιτικῆ.

— «Μοῦσαι» Περιοδικὸν Ζακύνθου.

«Τελόνιον» Σαυρικὸν Περιοδικὸν Ἀγροστολίον.

— «Νέα Ἐποχή». Ἐβδομαδιαία πολιτικῆ, καὶ ἐπιστημονικῆ ἐπιθεώρησις Ἀθηνῶν, τεῦχος 50ον με τὰ ἐξῆς περιεχόμενα: «Ἀυτόγραφοι ἐπιστολαὶ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου», Κύριον ἄρθρον, Ἐξωτερικῆ ἐβδομάς, Ἐσωτερικῆ ἐβδομάς, ἐκπαιδευτικοῦ «Ἐκπαιδευτικά», Οἰκονομολογικῆ ἐβδομάς, Στεφάνου Σκουλοῦδη «ἑπτὰ μηνῶν προϋπονοργία» Δημ. Πετρακάκου οἰκῶντο ἑλληνες δημοσιογράφοι Ἐνοφ. Μαυρομάτη Αἰ πρῶται Ἐφημερίδες Κ. ΠαπαΚωνσταντίνου «Ἡ Βιβλιοθήκη Κοζάνης» Ταγμ. Συβριεὶ ὁ Παγκόσμιος Πόλεμος. Ἡλληριοῦ Προσοχὴ εἰς τὴν Ἀλβανίαν. Ἐμμ. Πεζοπούλου οἰκία, ἐνοίκια κλπ. Πωλεῖται ἐν ταῦθα εἰς τὸ πρακτορεῖον ἐφημεριδῶν κ. Σαμάρα.

«Ἦρα». Ἐφημερίς ἐλευθεροφρόνων ἀρχῶν. Ἐκδίδεται ἐν Κερκύρα. Ἐλάβομεν τὸ 1ον τεῦχος.

— Ἴδου εἰπε
εὐθυμοτάτη,
τερων.— Θάσας ἀκ
— Ἡ δεισιδαιμονία
φοβείται τὴν νύ
ἔλα
ἐτ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑσωτερικοῦ
Ἐτησίᾳ δραχ. 30
Ἑξάμηνος 15

Ἑσωτερικοῦ
Ἐτησίᾳ Χρυσᾷ 15
Ἀμερικῆς Δολλάρια 3

Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται

Πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων καὶ ἐπιστολῶν δέον ν'
ἀπευθύνηται πρὸς τὸν κ. Ἀνδρέαν Ἰω. Ζῶντον Δι-
ευθυντὴν Περιοδικοῦ «Ἡὼς» Ζάκυνθον.

Γραφεῖον: Πλατεῖα Ἀγίου Νικολάου τῶν Γερόντων.
Τὰ χειρόγραφα δημοσιεύμενα καὶ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται

Διὰ τοὺς ἀξ. κ. κ. Συνδρομητὰς

Ἡ «Ἡὼς» θέλουσα ν' ἀπαλλάξη τοὺς ἀξιότιμους αὐτῆς συνδρομητὰς τῶν
κόπων καὶ ἐξόδων τῆς ἀποστολῆς τῶν συνδρομῶν, διόρισε εἰς τὰς περισσοτέρας
πόλεις τοῦ ἑσωτερικοῦ—πλὴν τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ποῦ τὰς εἰσπράξεις ἐνεργεῖ
εἰδικὸς εἰσπράκτωρ—καὶ χωρῖα Ζακύνθου, ἀντιπροσώπους τῶν ὁποίων τὰ ὀνόμα-
τα δημοσιεύομεν κατωτέρω καὶ εἰς τοὺς ὁποίους δύνανται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ κα-
ταβάλλωσιν τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν τῶν, λαμβάνοντες παρ' αὐτῶν καὶ τὴν
σχετικὴν ἀπόδειξιν μόνογραμμένην καὶ ἐσφραγισμένην, ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως.

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς «Ἡὼς»,

ΧΩΡΙΩΝ

Ἀγγελικὸ, κ. Ἰωάν. Ρίκος
Ἅγιος Δημήτριος, κ. Σπ. Σταμίσης
Βολίμης, κ. Βασ. Δημ. Στουφῆς
Γαϊτάνι, κ. Στέλιος Τετράδης
Γερακαρία, κ. Π. Μουζάκης Χαλαχούλιας
Δράκα, κ. Ἰωάννης Χιόνης
Κατωστάρι, κ. Γ. Βούτος Κασάβαρης
Καλαμάκι, κ. Πέτρος Ι. Ζῶντος
Κοῦκτσι, κ. Κ. Μπράτης Ποιτζᾶ
Καλλιπάδο, κ. Π. Κόκλας Κροντήρας
Λαγκαδάκια, κ. Π. Βόσσης
Λιθακιά, κ. Πέτρος Στρούτσας
Μουζάκι, κ. Χαρ. Δημ. Ζούγρας
Μαχαιράδον, δις Ἀθηνα Ἀγαλιώτου διδ.
Πηγαδάκια, κ. Νίκος Σπαθῆς
Πλεμοναρόν, κ. Ε. Τσουκαλῆς Κούλας
Φαγιῶ, κ. Ἄγγ. Αἰαλλώτης
Φιολῆμι, κ. Διονύσιος Χοραμῆς

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Θεσσαλονίκη, κ. Διονύσιος Κεφαλληνός
Πύργος, κ. Ἀνδρέας Βίτσος
Σύρος, κ. Ν. Καλέντζης
Ἀμαλιάδαν, κ. Δημήτριος Μποιτζῆς

ΤΟ ΜΟΝΟΝ

Ἀλάνθαστον Φάρμακον κατὰ
τῶν Ἑλαδῶν Πυρετῶν
εἶναι τὸ

CHINOBAROSIL

SION LAZZARONI

ἕκαστον κυτίον μὲ 24 κουφέτα
Δραχ. 32

Ζητεῖτε το ἀπὸ τὸ Φαρμακεῖον σας

Γεν. ἀδ. Ἀντιπροσώπου ἐν Ζακύνθῳ

ΙΩ ΝΝΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

Φαρμακοποιός